

Mīlas eiforija

IR TIKAI LAMATAS

ŠKIET – MĒS TAČU TIK LABI ZINĀM, KAS IR MĪLESTĪBA UN KĀPĒC TĀ RADĪTA. BET VAI TĀ PATIESI IR? PAR DABAS SAUSO APRĒĶINU ROMANTISKĀS MĪLAS ĒNĀ – SARUNA AR PSIHOTERAPEITU, PĀRU KONSULTANTU, GRĀMATAS «ROMANTISKĀ MĪLESTĪBA UN PSIHISKI TRAUČĒJUMI» AUTORU ARTŪRU UTINĀNU.

Mīlestība joprojām iedvesmo mūziķus un dzejniekus, par to uzņem filmas un raksta grāmatas. Bet vai to iespējams aprakstīt zinātniski?

To var aprakstīt no dažādām šķautnēm. Pirmkārt, līdzīgi kā seksualitāte, tā ir motivējošs spēks. Bet, ja seksuālās attiecības cilvēks var veidot gandrīz ar katru pretimnācēju, romantiskā mīles-

tība motivē izvēlēties vienu, par citiem labāku partneri. Tā ir cilvēku bioloģiska tieksme uz monogāmiju. Saskaņā ar evolūcijas teoriju mīlestība ir viens no tās virzītājspēkiem – vairošanās stratēģija, kas cilvēku mudina izvēlēties ģenētiski labāko, skaistāko partneri, ar kuru radīt pēc iespējas veselākus, skaistākus bērnus. Izvēli ietekmē vairāki faktori – smarža, ārējais izskats, rakstura īpašības. Kāpēc mums patīk simetriski cilvēki? Jo simetrija norāda, ka viņos ir mazāk nelabvēlīgo mutāciju gēnu. Ja sievietes augumam ir smilšu pulksteņa forma, viņa būs laba dzemdētāja un barotāja. Altruistiska personība labāk rūpēsies par bērniem. Evolūcija nav radījusi mīlestību cilvēku priekam. Tās mērķis ir vairoties un radīt pēc iespējas labākus pēcnācējus.

Mīlestības eiforija ir tikai «burkāns», ar kuru cilvēkus kārdināt uzvesties noteiktā veidā.

Tad sanāk, ka mīlestība nav jūtas?

Nē, tās nav jūtas, kaut gan daudzi autori mīlestību definē kā emocijas, to eiforijas stāvokli, ko izjūt iemilējies cilvēks. Bet mīlestībā ietilpst daudzas emocijas, un eiforija ir tikai viena no tām. Tajā ir arī skumjas, ka mīļotais nav blakus, šķiršanās trauksme, bailes, ka viņš var atstāt, dusmas un greizsirdība.

Vai spēja mīlēt piemīt visiem cilvēkiem?

Vairākumam, bet ne visiem. Jo cilvēki ģenētiski atšķiras. Piemēram, autismā gadījumā šī spēja ir traucēta. Arī antisociālām personībām šī spēja ilgtermiņā ir stipri ierobežota.

Kāpēc šajā šķietami tik loģiskajā, instinktīvajā shēmā tomēr rodas tik daudz sarežģījumu?

Kas ir sarežģījumi? Cilvēks ar sarežģījumiem parasti saprot negatīvas emocijas. Ja mīļotais atstāj, izjūtam sāp, kas var ilgt nedēļām, mēnešiem, kādam – gadiem vai pat visu mūžu. Bet arī negatīvās emocijas ir daļa no evolūcijas, un šķiršanās skumjas, aizvainojumu vai greizsirdību nevar uzskatīt par sarežģījumu. Tā ir instinkta sastāvdaļa. Ja mums kaut kā pietrūkst, mēs izjūtam nepatīkamas sajūtas vai emocijas. Bet vai gan izsalkumu, ko jūtam, ja neesam paēduši, mēs saucim par sarežģījumu? Kaut šī sajūta ir nepatīkama, tā ir norma. Vismaz, kamēr nerada ilgstoši neatrisināmu iekšējo konfliktu.

Tāpat izjust nepatīkamas emocijas mīlestībā ir normāli? Īslaicīgi – jā.

Vai piekriat rakstniekam Tolstojam, ka «Visas laimīgās ģimenes ir līdzīgas cita citai, bet katra nelaimīgā ir nelaimīga atšķirīgi?»

Gan jā, gan nē. Tāpat varētu teikt, ka visas nelaimīgās ģimenes ir līdzīgas un laimīgās – atšķirīgas. Jo visās laimīgajās ģimenēs parasti valda maigums, veselīga seksuālā dzīve, savstarpējas rūpes, altruisms. Ar altruismu saistās divi ļoti svarīgi jēdzieni. Viens ir empātija – spēja saprast sava partnera emocijas un motīvus. Piemēram, ja viņš sadusmo-

jies, neinterpretēt to kā «dusmojas – tā tad nemīl», bet mēģināt izprast iemeslus: varbūt viņš par kaut ko ir izmisis vai viņam kaut kā stipri pietrūkst. Otrs ir intimitāte – savstarpēja atklātība un atvērtība. Ja ģimene tiešām ir laimīga, šiem parametriem ir jābūt. Līdzīgus parametrus varam izdalīt arī nelaimīgās ģimenēs. Izteikti nelaimīgas ir tās, kurās ir augsts konfliktu līmenis un kurās tamdēļ dominē tādas emocijas kā dusmas un aizvainojums. Šādās ģimenēs sastopamas arī parādības, kas atrodamas psihisko traucējumu klasifikatorā. Piemēram, atkarība attiecībās. Viens jūtas nelaimīgs un iet ar draugiem piedzerties. Otram veidojas ēšanas atkarība. Vēl ir ģimenes, kurās nestrīdas, taču attiecības ir distancētas, pietrūkst intimitātes, katrs dzīvo savu dzīvi.

SEKSUĀLĀS ATTIECĪBAS CILVĒKS VAR VEIDOT AR KATRU PRETIMNĀCĒJU, ROMANTISKĀ MĪLESTĪBA MOTIVĒ IZVĒLĒTIES VIENU, PAR CITIEM LABĀKU PARTNERI. TĀ IR CILVĒKU BIOLOĢISKA TIEKSME UZ MONOGĀMIJU.

Apmēram cik procentu cilvēku dzīvo harmoniskā laulībā? Aptuveni varam izrēķināt. Puse no tiem, kas apprecas vecumā no 18 līdz 25 gadiem, izšķiras. No pāriem, kas paliek kopā ilgāku laiku vai visu mūžu, puse intensīvi strīdas – un to nevaram uzskatīt par harmoniju. Vēl kādi pieci līdz desmit procenti īpaši nestrīdas, taču nevarētu arī teikt, ka viņu attiecības būtu kvalitatīvas. Atliek tikai kādi desmit procenti...

Izklausās ārkārtīgi vienkārši – zināms daudzums skūpstu, glāstu, empātijas... Bet sanāk, ka to spēj īstenot vien dažī izredzētie. Kādi ir priekšnoteikumi, lai tas izdotos? Tā ir dažādu faktoru – bioloģisko, ģenētisko, sociālo un psiholoģisko – mij-

iedarbība. Nevar izdalīt tikai kādu vienu – teiksim, sociālo – faktoru: ka cilvēki bērnībā no vecākiem iemācījušies pareizi veidot attiecības. Daži ir piedzi- muši optimistiskāki, altruistiskāki, ar tā saucamo «laimes gēnu» un tendenci uz monogāmiju, kamēr citiem ir nosliece uz negatīvām emocijām. Kolīdz ir runa par gēniem, cilvēki tūdaļ nodomā: «Ā, tas ir gēnos, tad jau tur nekas nav līdzams!» Taču visi gēni darbojas un aktīvējas mijiedarbībā ar apkārtējo vidi. Ja nav veicinošu faktoru, gēns tā arī var palikt neaktīvs. Vienam gēna dēļ var būt tendence uz depresiju, citam – uz agresiju vai bailīgumu. Taču, ja ģimenē valda savstarpēja cieņa, maigums un rūpes, šis gēns var neaktivēties. Ja attiecības sliktas, aktivēsies – viens var kļūt depresīvs, cits agresīvs, vēl cits – bailīgs vai kautrīgs. To visvairāk iespaido bēr-

LAI IZVEIDOTU HARMONISKAS ATTIECĪBAS, TĀS NEPIECIEŠAMS ATTĪSTĪT. TAS IR LĪDZĪGI, KĀ MĀCĪTIES BRAUKT AR SNIEGADĒLI: SĀKUMĀ CILVĒKS NEIZBĒGAMI KRĪT UN SASITAS, BET PIECEĻAS UN TURPINA BRAUKT.

teorijas nevajadzētu būt tā, ka bērnam mazotnē patīk mazi bērni. Ģimenē bērns var apgūt, kā šis psihotraumas pārvarēt. Iespējami divi varianti. Viens, ka viņš pēc neveiksmes apstājas un vairs nemēģina. Otrs – ka apgūst arvien vairāk attiecību veidošanas iemaņu. Lai izveidotu harmoniskas attiecības, tās nepieciešams attīstīt. Tas ir līdzīgi, kā mācīties braukt ar sniegdēli: sākumā cilvēks neizbēgami krīt un sasitas, bet parasti pieceļas un turpina braukt. Taču neveiksmes romantiskajā mīlestībā dažiem sagādā tādu vilšanos un aizvainojumu, ka viņi nevis mēģina atkal, bet distancējas.

Mūsdienās cilvēki, galvenokārt sievietes, investē un investē skaistumkopšanā, cerot, ka tā kļūs iekārojamākas, mīļetas, tātad laimīgākas...

Viņas vēlas palielināt savu konkurētspēju romantisko attiecību tirgū.

Vai tā palielinās?

Neapšaubāmi. Bet, ja sievietes šādi vēlas kļūt laimīgākas, viņas kļūdās. Jo pievērst uzmanību tikai ārējam izskatam un aizmirst savas personiskās īpašības ir kļūda. Sievietes parasti sūdzas, ka vīriešus interesē tikai sekss. Bet sieviete, kura kopj tikai savu ārējo, jau sevi piedāvā galvenokārt seksam. Ja viņa reizē nekopj arī raksturu, empātiju, intimitāti, attiecību veidošanas un konfliktu risināšanas spējas, viņa dzīvo pēc principa: «Es esmu skaista, tāpēc pieņemiet mani, kāda esmu!» Tā ir kļūda.

Kāpēc tik daudzas pieļauj šo kļūdu?

Jo kopt ārēni ir viegli – pietiek tikai paskatīties spogulī un salīdzināt sevi ar žurnālu glancētajiem vākiem. Var aiziet pie plastikas ķirurga, kurš pateiks, ko tieši jums vajag pārveidot, un datorā uzzīmēs, kāda izskatīsities pēc operācijas. Savu izskatu ir vieglāk novērtēt. Bet

novērtēt savu raksturu ir ļoti grūti. Otra raksturu novērtēt ir vieglāk. Refleksijas spējas, kas nepieciešamas, lai racionāli novērtētu savas īpašības, var iegūt, tikai pamatīgi piestrādājot. Pašas no sevis tās nerodas.

Kādi būtu pirmie soļi?

Labi, ja vecāki prot analizēt un bērnam izskaidrot, kādas emocijas viņš izjūt un kādas īpašības ir nepieciešamas, lai veidotu draudzību. Piemēram, kā rīkoties situācijā, ja draudzene meitai atņēmusi lelli. Vairs neiet pie viņas ciemos? Vai tomēr salīgt mieru? Jāiemāca izanalizēt, kāda ir pašas vaina tajā, ka tagad draudzene spēlējas ar citu meiteni. Ja iemāca adekvāti domāt, nevis vainot citus, cilvēkam attīstās refleksijas spējas. Ja ģimenē tās netiek attīstītas, var palīdzēt psihoterapija. Ir arī savaldzināšanas kursi vīriešiem un sievietēm, kuros var iemācīties, kā pievilināt pretējā dzimuma partneri.

Kā tos vērtējat? Pērn tādus piedāvāja no Amerikas atbraukušais Miks Ozoliņš – tomēr pasākums izgāzās, jo bija atnākuši vien divi interesenti...

Velti nebija atsaucības! Noteiktai cilvēku kategorijai šādi kursi palīdzētu. Līdzīgi ir populāri arī sievietēm: ir gan «stervu kursi», gan «geišu kursi». Piedevām dažādu skolu – krievu, amerikāņu, izraēliešu un franču.

Šādosursos var apgūt iemaņas, kā iepazīties un panākt, ka randiņi turpinās, nevis beidzas jau pēc pirmā. Taču tie neiemāca, kā saglabāt attiecības ilgtermiņā.

Kuras īpašības romantisko attiecību tirgū ir «ejošākās»?

Pirmo vīrieši vērtē ārējo izskatu, tas, protams, nav noliedzams.

Āriene ir kā durvis?

Jā, tas ir pirmais iespaids. To veido seksuālie kritēriji – kā ķermeņa formas, arī apģērbs, smaržas, taču ne tādi sīkumi, kā sievietes iedomājas – visas taču būs ievērojamas, ka lielākā daļa vīriešu nepamana jaunu frizūru vai auskarus. Tālāk nāk uzticamība. Tas ir viens no svarīgākajiem kritērijiem, pēc kā vīrietis vērtē sievieti. Ja viņas apģērbs būs pārāk kliezsošs un spilgts, viņu visdrīzāk uztvers kā palaistuvi, ar kuru iespējama aktīva seksuālā dzīve, bet ne kā kandidāti uz lomu «māte maniem bērniem».

Sieviešu acīs kautrīgs vīrietis īpaši neko tēšies, bet kautrīga sieviete vīrietim nav problēma. Kaut arī vīriešiem neapšaubāmi patīk komunikablas sievietes, kautrīgā būs uzticīgāka vienam partnerim. Tāpat vairāk piesaistīs sieviete ar pozitīvu, nevis negatīvu domāšanu. Divi ļoti svarīgi kritēriji, lai attiecības paliktu stabilas arī nākotnē, ir jau iepriekš pieminētie – empātija un intimitāte. Empātija ļauj saprast savu partneri, nevis izdarīt uz viņu spiedienu, viņu zāģēt un kritizēt. Sievietes to dara ar vēlmi vīrieti pārveidot, uzlabot. Bet sākumā ir jāsaprot, cik lielā mērā šis vīrietis spēj mainīties un kuras īpašības vispār ir maināmas. Lielākajā daļā gadījumu šī zāģēšana ir bezjēdzīga, jo pat psihoterapijā, strādājot ar sevi gadiem, cilvēks nevar visu izmainīt.

Ko otrā nevar izmainīt?

Piemēram, saimnieciskumu. Jūs varat viņu zāģēt par pilošiem krāniem līdz apnikumam, bet ja vīrietis nav saimniecisks, tad nav. Ja viņš ir zinātnieks vai mākslinieks, viņš nebūs tas, kurš re-

KĀDOS VĪRIEŠOS SIEVIETES BIEŽI IEMĪLAS? TĀDOS, KURI IR ASPRĀTĪGI, DZIED, SPĒLĒ ĢITĀRU, LABI DEJO. TIKAI VĒLĀK NĀK ATSKĀRTA, KA KOPDZĪVE NAV ĢITĀRAS SPĒLE.

montēs krānu vai degošām acīm meklēs, kur pielikt kādu plauktiņu. Ar zāģēšanu viņu nepārveidosit, tikai panāksit, ka vīrietis apvainosies un distancēsies. Ja jautāsit, ko šādā situācijā darīt, vienīgā atbilde ir – viņam palūgt. Vienreiz, otrreiz... Var šķīst, ka trešo reizi diez vai ir vērts, tomēr neatlaidīgi jāpalūdz ir ik reizi, kad kaut kas nepieciešams. Ja šī stimula nebūs, nebūs arī vīrieša iniciatīvas.

Kopdzīvē nereti joprojām ir spēkā vecais lomu sadalījums. Sievietei aizvien ir bērni, trauki, piloši krāni, bet mūsdienās arī darbs, karjera. Un drīz rodas netaisnības sajūta, kas sāk izpausties zāģēšanā...

Problēma ir tā, ka randiņos par to nerunā. Kur tu vēlēties dzīvot – privātmājā vai pilsētas dzīvoklī? Kurus mājas darbus uzņemsies vīrietis? Šie jautājumi būtu svarīgi. Bet ko vērtē randiņos? Kā viņš izskatās, cik gaumīgi ģērbies, cik viņš ir interesants sarunbiedrs. Jo biežāk pāris kopīgi smejas, jo lielāka iespēja, ka viņi viens otru iemīlēsies. Un kādas ir randiņu galvenās sarunu tēmas? Kino, teātris, sports, māksla. Bet kad abi sāk dzīvot kopā un piedzimst bērni, tās virs nav galvenās.

Kādos vīriešos sievietes bieži iemīlas? Tādos, kuri ir asprātīgi, dzied, spēlē ģitāru, labi dejo. Tikai vēlāk nāk atskārta, ka kopdzīve nav ģitāras spēle. Vai šis ģitārists jums palīdzēs virtuvē? Un ►

NEVAR SAPRAST, KĀ MUMS GALVĀ VEIDOJAS VĒLAMĀ PARTNERA TĒLS. KĀPĒC MĒS IEMĪLAMIES TIEŠI KONKRĒTAJĀ CILVĒKĀ. KĀ RODAS VISĀDI «LIKTEŅĪGIE»...

varbūt viņš uzskata, ka sievietei ar bērniem jāsež mājās un jāpelna tikai vīrietim, bet pats neko daudz nopelnīt nevar.

Bet kam vajadzīga šāda romantiskā mīlestība, ja tā reizēm saved kopā tik nesaderīgus cilvēkus? Kāpēc daba nevarēja radīt cilvēkam draudzīgāku mehānismu? Ir sekss, pēcnācējs un – uz redzēšanos! Bez visādām mīlas eiforijām un mokām.

Evolūcija ir ieviesusi divus mīlestības veidus – īstermiņa un ilgtermiņa. Īstermiņa mīlestība ir kaislīgā, tā vairāk saistās ar dopamīnu un noradrenalinu, kas mums liek sajūst eiforiju, tauriņus vēderā un arī tās šausmīgās mokas – kāpēc viņš nezvana?! Ilgtermiņa mīlestība nav tik kaislīga, bet ir rāmāka, siltāka un saistīta ar oksitocīnu – kas nozīmē vairāk altruisma, rūpju. Šie faktori var kombinēties. Reizēm ar sašutumu sakām: nu kā vīrietis var mīlēt reizē divas?! Bet tā mēdz būt. Viena ir bērna māte, otra – mīļākā. Viņā iemīlas kā

kaislīgā partnerē, taču viņa nav piemērota ģimenes kopdzīvei. Kaislīgā mīla vadās pēc ārējā izskata kritērijiem, kas ir svarīgi, lai būtu ģenētiski vesels bērns. Taču tā ir diezgan īslaicīga – divi, trīs, maksimāli četri gadi. Akmens laikmetā tas bija tieši tik ilgs laiks, lai bērns no džungļos brēcoša, sargājama zīdaiņa, kas pievilina plēsoņas, izaugtu par mazuli, kas nostājies uz savām kājām. Un tad vīrietis var sievieti un bērnu atstāt, jo dopamīna radītā kaisle ir pārgājusi. Īpaši tad, ja trūkst raksturu saderības un sākušies konflikti, viņš var iemīlēties nākamajā. Taču, ja abus vieno dziļāka saderība, pāris paliek kopā arī tad, kad kaisle pazūd.

Bet varbūt mūsdienās, kad sievietes ar visu tīri labi tiek galā pašas, vairs nav nepieciešamas šīs jūtas, kas vīrieti pie viņas notur? Ģēni tik ātri nemainās. Tas pats mehānisms darbojas arī tagad. Un arī mūsdienās sievietes var izdzīvot viena tikai Rietumvalstīs.

Tomēr, vai romantiskās mīlestības loma ar laiku nemazināsies, vai evolūcija to neatmetīs?

Šaubos, ka tā var pilnībā izzust. Tad būtu jāiznīdē ģēni, kas to nosaka. Taču ir novērojama tendence, ka aizvien vairāk cilvēku cenšas no mīlestības distancēties. Jo tā tomēr nav viegla, rada atkarības un važu sajūtu – kā tajā dziesmā par «mīlestības pinekļiem». Un baudu jau mēs varam iegūt dažādos veidos. Viens no tiem ir izvēlēties sev tikamu darbu. Karjera un personiskā izaugsme cilvēku dara neatkarīgāku, un viņš sāk distancēties no mīlestības, kas sagādā tik daudz vilšanās un ciešanu.

Kāda būtu sabiedrība, ja nebūtu šo romantiskās mīlestības ģēnu. Neturētos kopā?

Turētos. Ja nebūtu dopamīna, kas rada romantisko mīlestību, joprojām darbotos oksitocīns un vazopresīns, kas nosaka pieķeršanās un draudzības saites. Skudras, delfīni, ziloņi, bonobo šimpanzes turas sabiedrībās bez monogāmijas saitēm. Taču diezgan daudz kas mainītos, arī cilvēku izskats. Vairs nebūtu nepieciešams meklēt simetrisku, skaistu partneri.

Ir drosmīgas futuristiskas prognozes par cilvēku lēnu saplūšanu ar robotiem. Cilvēkos arvien vairāk tiks implantēti mākslīgi materiāli, arī smadzenes aizvien vairāk aizvietojojam ar dažādām IT tehnoloģijām – savukārt robotos mazāk izmantos «dzelžus», aizstājot tos ar bioloģiskiem materiāliem. Cilvēks varēs ar dažādu transformēšanu palīdzību pēc sirds patikas veidot savu izskatu. Un romantiskās un erotiskās pievilcības kritēriji, un līdz ar to arī cilvēces izskats, var mainīties.

Sanāk – ja nebūtu romantiskās mīlestības, nebūtu arī nepieciešamības pēc skaistuma. Un varbūt nebūtu arī mākslas. Jo tā rodas no skaistuma un meklē skaistumu.

Māksla ne vienmēr ir skaista. Piemēram, Pikaso. Mākslinieks drīzāk ir tas, kurš ir kreatīvs, radošs. Cilvēces kultūras evolūciju vienmēr virzījusi radošā domāšana. Radoši domājošie vienmēr bijuši veiksmīgāki, vairāk iekāroti partneri – jo visi labprātāk izvēlas radošu un oriģinālu partneri, nevis konservatīvu un iesūnojušu, kurš nespēj ieviest neko jaunu. Senajā sabiedrībā tas bija šamanis vai tas, kurš izgudroja loku un

bultas. Kreativitāte kā īpašība partneri ir ļoti pievilcīga. Mēs zinām, kāda piekrišana sieviešu vidū bija tam pašam Pikaso vai daudziem citiem slaveniem māksliniekiem. Valdzina kreativitāte par sevi. Māksla var atļauties novirzīties no simetrijas un stereotipiem.

Kas jums pašam, izzinot romantisko mīlestību, šķiet visnoslēpumainākais?

Viens no lielākajiem noslēpumiem ir tas, kā veidojas mīlas partnera ideāls. Mums katram iztēlē tāds ir. Varētu šķīst, ka šo ideālu nosaka kultūra, mediji, kas propagandē skaistas, tievas sievietes un muskuļainus vīriešus. Ka mēs bieži izvēlamies partnerus, kas ir līdzīgi mūsu pretējā dzimuma vecākiem vai mums pašiem. Un patiesi, stabili pāri bieži ir fenotipiski līdzīgi.

Taču nav tik vienkārši, un šai jomā ir daudz noslēpumu. Piemēram, vīrietis Rīgas ielās dienas laikā var satikt desmitiem skaistu sieviešu – taču tas nenozīmē, ka ikviena no šīm skaistulēm viņam liks sajūst tauriņus vēderā. Jā, viņš

REIZĒM AR SAŠUTUMU SAKĀM: NU KĀ VĪRIETIS VAR MĪLĒT REIZĒ DIVAS?! TĀ MĒDZ BŪT. VIENA IR BĒRNA MĀTE, OTRA – MĪĻĀKĀ, KAS NAV PIEMĒROTA ĢIMENES KOPDZĪVEI.

to novērtēs kā pievilcīgu, bet tas arī viss. Noteicošie ir kādi citi smalki, bioloģiski faktori.

Vēl viens noslēpums. Ir pierādīts, ka ovulācijas laikā sievietēm patīk viens vīrieša tips – muskuļains, skaists līderis, mačo –, bet ārpus tā cits – maigs, uzticīgs, tāds, kurš būtu labs tēvs. Aizvien līdz galam nav izprasts, kā veidojas homoseksualitāte, biseksualitāte, heteroseksualitāte. Un ir arī pavisam neizprotami partneru izvēles tipi – piemēram, tā dēvētie fideri, kuriem mīlas ideāls ir ļoti, ļoti korpulentas sievietes ar svaru virs 200 kilogramiem. Vīrieša māte tāda nav bijusi, arī žurnāli pret to drīzāk iedveš riebumu. Kāpēc viņam tas patīk, tā ir pilnīga mistērija. Kāpēc Sandra

iemīl tieši necilo Jāni, nevis Pēteri, kurš ir pats Mistērs Visums?...

Ne velti mīlas simbols Erots reizēm attēlots aizsietām acīm. Viņš savas bultas var izšaut pilnīgi neprognozējami.

Jā. Nevar saprast, kā mums galvā veidojas vēlāmā partnera tēls. Kāpēc mēs iemīlamies tieši konkrētajā cilvēkā. Kā rodas visādi «liktenīgie vīrieši un «liktenīgās sievietes», kas nes tikai postu un ciešanas. Visa tava dzīve pilnīgā bedrē, bet tu tik un tā nespēj viņu aizmirst! Un cits – labs un altruistisks cilvēks – tevi nemaz nevilina. Nav skaidrs, kā šis hormonu spēles ietekmē «bildes» mūsu iztēlē. Tas joprojām ir noslēpums. ●